

»Zaročila sta se . . . Ali ne?« je vprašal Pokoren hladno.

»Da . . . Jeseni bo poroka . . .« je skoraj zašepetal Stojan.

»Reci Karli, da ji čestitam in da ji želim vso srečo . . .« je s čudovito mirnostjo dejal Pokoren in se poklonil.

Stojan in Alma sta izginila po peščeni stezi med kostanji.

»Tako torej, vidiš, je med Karlo in mano vsega konec. Če se je vse tako izprevrilo, ali sem jaz kriv? In če sem — bridkost mi ni ostala prihranjena v tej uri . . .« je počasi izpregovoril Pokoren in naslonil blede čelo v dlan . . .

Krog naju, ki sva sedela tuja sebi in drugim sama ob mizi, je šumelo ljudstvo v veseličnem razpoloženju, luči so se vrtele nad mizami, godba je igrala.

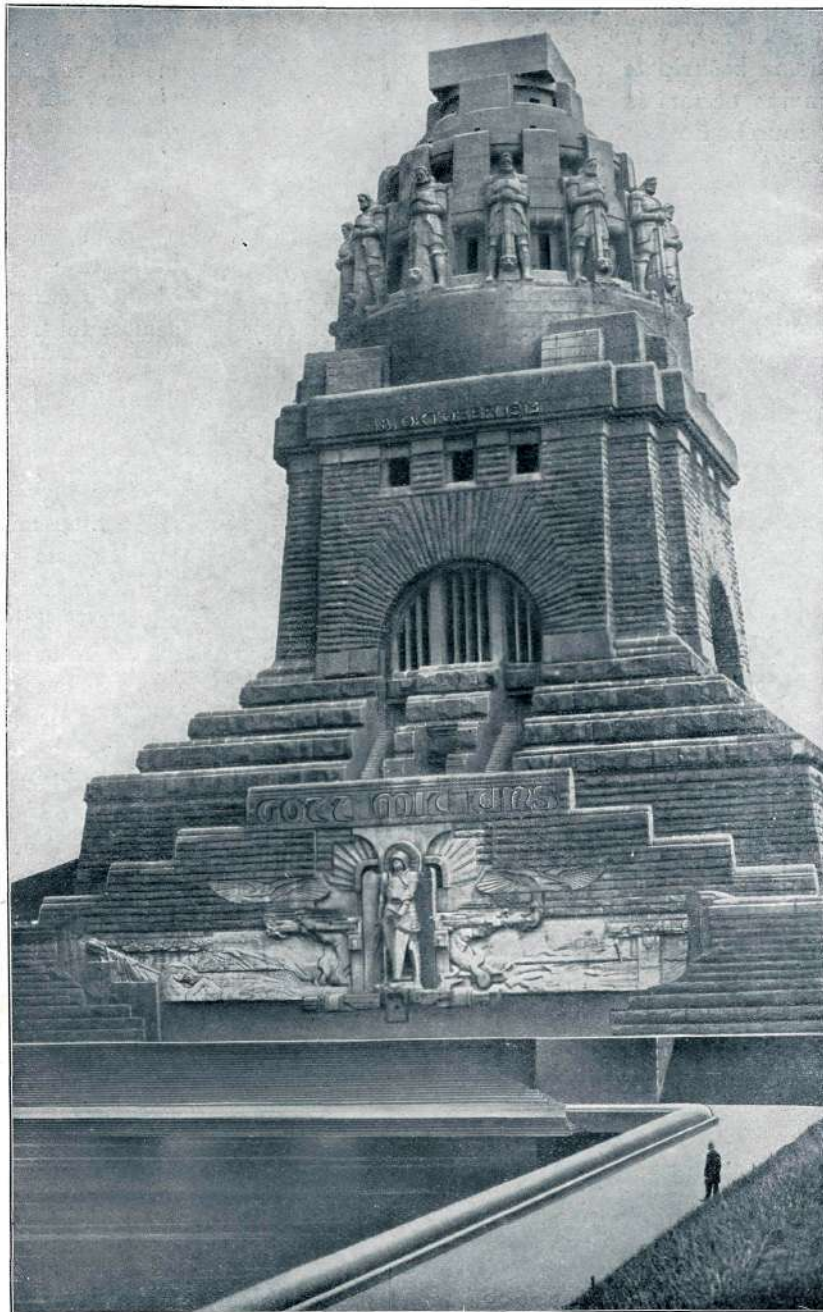
Bogve, kje je bila domovina, o kateri sva sanjala prejšnji večer v tujini . . .

V.

Tiste počitnice so se niti občevanja med menoj in Štefanom Pokornom skoraj popolnoma potrgale. Najino prijateljstvo je bilo sploh že od nekdaj tako, da si nisva mesece in mesece pisala, če sva bila narazen. Sentimentalnosti med seboj nisva poznala, dnevnih občutkov in malenkostnih dogodljajev najinega življenja se nama je zdelo škoda si na široko razkladati. Kadar sva pa prijela za pero, da si napiševa list, je bila v njem vselej izrazita bilanca časa, ki sva v njem živela in hodila svoje poti vsak zase.

Vrhutega se je Štefan nemara učil in tudi jaz sem sredi kljukastih paragrafov in modrostipolnih zakonov pozabil na življenje, ki je šumelo tam daleč v svetu, tako daleč, da ni segel noben njegov odmev v mojo samoto.

Tako me je presenetila jesen. Tiste dni, ko je Vipavska dolina že pospravila zlato svojih brajd in vinogradov po kleteh, ko so mešetarili vinski prekupci bogveodkod z našimi kmeti za kri njih zemlje, ko so oblizani agenti začeli kakor vsako leto barantati z Ameriko in njenimi blagri med našimi ljudmi, sem polegala navadno pod hrasti daleč od vasi in študiral. To se pravi, zakoniki in

PROF. DR. B. SCHMITZ - PROF. F. METZNER:
SPOMENIK BITKE PRI LIPSKEM.